

Radeloos

Carry Slee

www.carryslee.nl

Eerste druk 2003
Twaalfde druk 2022

© 2003 Carry Slee
© Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie en zetwerk: ZetSpiegel, Best
© Foto auteur: Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6419 5
ISBN 978 90 499 2247 8 (e-book)
NUR 284

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

1

Als Paco bij de garage van zijn vader aankomt ziet hij de Traction Avant de showroom uit rijden. Die is dus verkocht. Zijn vader kijkt de oldtimer na alsof hij een van zijn kinderen heeft afgestaan.

Paco haalt een zakdoek uit zijn zak. ‘Moet je ’m even lenen?’

‘Weet je nog hoe we aan de Traction zijn gekomen?’ vraagt zijn vader.

‘Ja, pa.’ Paco weet wat zijn vader gaat zeggen. Elke auto heeft zijn geschiedenis.

‘Natuurlijk weet ik dat. We hebben hem samen uit Frankrijk gehaald.’

‘En helemaal opgeknapt,’ zegt zijn vader.

‘Het is wreed. Ik schenk wel een kop koffie voor je in, dan kun je bijkomen van de schrik.’ Paco gaat het keukentje binnen. ‘Het is even wennen, maar hij komt heus wel goed terecht. Je hebt toch wel een adoptieonderzoek laten uitvoeren? Je moet weten of ze ervoor kunnen zorgen.’

Zijn vader moet lachen. ‘Wees gerust, ze hebben al een auto.’

‘Ho ho,’ zegt Paco. ‘Jij praat makkelijk. Het hangt er wel van af wat voor auto. Of die vriendelijk is. Zo meteen is het een jaloers type, dan pest-ie ’m weg.’

‘Nou moet je ophouden,’ zegt zijn vader. ‘Ik begin me nog echt schuldig te voelen.’

‘Hoeveel heb je ervoor gevangen?’ vraagt Paco.

Zijn vader laat hem de rekening zien.

‘Dat maakt alles goed, pa. Maar we zullen wel voor een andere Traction moeten zorgen, anders blijf je maar aan hem denken.’ Paco legt een hand op zijn vaders schouder. ‘Weet je nog dat ik heel verdrietig was toen mijn hamstertje doodging? En wat zei jij toen? “We kopen meteen een nieuwe.” En dat hielp wel. Bovendien verkoop je oldtimers, dan moet je toch minstens één Traction hebben staan.’ Het zou Paco goed uitkomen. Donderdag heeft hij twee proefwerken, een perfecte dag om op pad te gaan. Helemaal goed omdat hij er nog niks aan heeft gedaan.

‘In de herfstvakantie misschien,’ zegt zijn vader.

Maar dat duurt Paco veel te lang. ‘Dan pas! En dan zit ik zeker al die tijd met een vader die in de rouw is. Mooi niet. Wat dacht je van donderdag, dan heb ik maar vier uur les.’

‘Ga jij je bus nou maar opknappen.’

Paco loopt de garage in. Wat ziet zijn bestelbus er toch gaaf uit. Elke keer als hij hem ziet vindt-ie ’m mooier. Het is een oude Volkswagenbus. Zijn vader heeft ’m voor een prikkie voor hem gekocht, vast voor later. Het was echt een wrak. Niets werkte meer en de bodem was helemaal doorgeroest. Ze hebben hem samen opgeknapt. Paco kijkt trots naar de knalgele en rode graffiti op de motorkap. Prachtig! Vandaag wil hij de deuren beschilderen. En pas als hij helemaal klaar is, krijgt Floor hem te zien. Alleen al bij haar naam wordt Paco duizelig. Hij herinnert zichzelf er steeds aan: jij hebt verkering met Floor! En dit keer niet alleen in zijn fantasie, zoals toen met Yara, maar echt.

In zijn gedachten ziet hij zich weer samen met Floor op het schoolfeest. Hij had al ingedronken met Hafid, anders had hij het nooit gedurfd. Paco stond achter de draaitafel. Ineens stond ze naast hem. Het erge was dat hij het niet eens merkte. Hafid stootte hem aan. ‘Ik neem het wel even over,’ zei hij. ‘Toe dan, wat denk je nou, dat ik het niet kan?’

Paco laat nooit zijn draaitafel in de steek, nergens voor, maar tegen Floor was hij niet bestand. Hafid zette een zwijmelplaat op en voordat Paco het doorhad, stond-ie met Floor te schuifelen. En ineens zoenden ze. Hij was helemaal van de wereld, tot Hafid er een geluidseffect doorheen draaide van kreunend gezoen. Iedereen lachte en begon naar hen te wijzen. Het kon hem niet schelen. Hij had met Floor gezoend! Wat hem betrof had het wel uren mogen duren, maar bij de volgende plaat klonk er boegeroep en toen was hij maar weer zelf gaan draaien. Ze kunnen niet van hem zeggen dat hij niet professioneel is. Zelfs toen Floor de hele tijd om zijn nek hing kon hij nog draaien.

‘Zo komt die bus nooit af.’ Paco schrikt op. ‘Aan wie dacht jij? Zeg eerlijk?’

‘Moet je dat nog vragen?’ Paco wijst naar buiten. ‘Het klettert van de regen. Zou je niet naar de Traction gaan om hem een regenjas aan te trekken?’

‘Jij sluit wel af, hè?’ Zijn vader trekt zijn jas aan. ‘Ik vind het wel mooi geweest voor vandaag.’ Hij kijkt naar de bestelbus. ‘Hij wordt mooi zo!’

‘Heb je mijn superboxen al gezien?’ Paco schuift de deur open.

‘Heel indrukwekkend,’ zegt zijn vader. ‘Die hoor je wel aan de buitenkant.’

‘En mijn draaitafel komt hier,’ zegt Paco. ‘Goed of niet? Onder ons verhoogde dak.’

‘Fantastisch!’ Paco ziet dat zijn vader trots op hem is.

‘Zo kan ik toch wel de wereld rond?’ vraagt Paco.

‘Absoluut,’ zegt zijn vader. ‘En in elke grote stad waar je draait kom ik je opzoeken.’

Paco slaat tegen de binnenkant van zijn vaders hand. ‘Daar hou ik je aan.’

Fluitend trekt hij zijn overall aan. Hij weet nu al dat het topgezellig wordt als zijn vader komt kijken. Maar zover is het

jammer genoeg nog niet. Eerst moet hij zijn school afmaken en zijn rijbewijs halen.

Paco bekijkt het portier van zijn bestelbus. Hij heeft nog maar een klein stukje beschilderd, maar hij is niet tevreden. Hij is er niet goed in. Voor tekenen haalde hij nooit meer dan een zes. Dat de motorkap wel is gelukt is toeval. Hij zou eigenlijk iemand moeten hebben die een mooi ontwerp voor hem maakt. Het moet er gewoon superflitsend uitzien. Vandaag lukt het hem helemaal niet. Hij moet de hele tijd aan Floor denken. Hij kan beter stoppen. Zo meteen verknalt hij zijn bus nog. Hij móét Floor gewoon zien, dat is duidelijk. Dit heeft hij nog nooit voor een meisje gevoeld. Vorige week heeft hij zelfs zijn vrienden laten zitten, alleen omdat hij speciaal voor Floor een Spotify-afspeellijst moest maken. Op zich hoefde dat niet lang te duren, maar ze liet hem niet gaan. ‘Wie vind je belangrijker?’ vroeg ze steeds. ‘Je vrienden of mij?’ Ze bleef maar zeuren. Hij moest wel kiezen en is bij haar gebleven. Als Hafid hem had laten zitten zou hij vragen of hij gek was geworden. Hafid heeft hem nog nooit voor een meisje laten stikken.

Paco haalt zijn telefoon uit zijn zak. Als Floors telefoon maar aanstaat. Van de week heeft hij ook ingesproken op haar voicemail. Hij had zin om samen iets leuks te gaan doen. De hele middag heeft hij gewacht, maar ze belde niet terug. Hij dacht al dat ze hem wilde dumpen, maar toen bleek dat ze niet altijd haar voicemail afluistert.

Paco toetst haar naam in.

‘Ha, je bent er!’ roept hij verrast als hij haar stem hoort.

‘Ik ben net thuis,’ zegt Floor. ‘Het was zo gaaf! Ramon, de broer van Chantal, heeft ons meegenomen voor een ritje in de auto. Hij rijdt super!’

Paco krijgt een jaloers gevoel. Hij wou dat hij zijn rijbewijs al had, dan nam hij Floor ook mee.

‘Zullen we een film gaan kijken?’ vraagt hij. ‘Ik betaal.’

Sinds hij met Floor verkering heeft komt hij ook niet meer uit met zijn zakgeld. Floor heeft nooit geld. Haar ouders rijden allebei in een dikke Mercedes en ze wonen in een kast van een huis, maar ze krijgt amper zakgeld. Dat vindt hij toch zo gek. Maar daar kan Floor natuurlijk niks aan doen. Daarom betaalt hij meestal als ze samen iets doen. Laatst heeft ze ook tien euro van hem geleend. Hij weet nu al dat hij het nooit terugkrijgt, maar dat kan hem niks schelen. Dan werkt hij wel een middagje extra bij zijn vader.

‘Leuk,’ zegt Floor. ‘Ik zie je in de bioscoop, ik wil wel helpen kiezen.’

‘Ik ben er over twintig minuten,’ zegt Paco.

‘Dan pas?’ zegt Floor. ‘De bioscoop is toch bij jou om de hoek?’

‘Ik ben in de garage van mijn vader,’ zegt Paco. ‘Ik heb mijn bus beschilderd. Hij wordt hartstikke mooi!’

‘Je speelgoedbusje,’ lacht Floor.

‘Niks speelgoedbus. Als je wilt, kun je er heel Europa mee door. Toen mijn vader hem voor me kocht kwam hij niet vooruit, maar we hebben er een andere motor in gezet.’ Zo, denkt Paco. Dat is nog eens iets anders dan die loser van een Ramon die in de cabriolet van zijn vader rijdt. Als hij achttien is hoeft hij niet te patsen met de auto van zijn vader, dan komt hij in zijn eigen bus voorrijden.

‘Die bus kan misschien wel rijden,’ zegt Floor. ‘Maar jij niet.’

‘Ik kan ook rijden.’ Paco voelt dat-ie trots is. ‘Ik heb alleen nog geen rijbewijs. Ik rijd altijd de auto’s voor mijn vader naar achteren. Je moet eens zien hoe ik dan moet manoeuvreren. Het staat hier vol auto’s, maar ik heb er nog nooit een geramd.’

‘Als je kan rijden moet je mij komen halen,’ zegt Floor. ‘Dat vind ik nou romantisch. Ik heb nog nooit een vriendje met een auto gehad.’

‘Zeker zonder rijbewijs,’ zegt Paco.

‘Wie merkt dat nou,’ zegt Floor. ‘Of rijd jij zo stuntelig dat de politie je meteen aanhoudt?’

‘Ik rij prima,’ zegt Paco.

‘Doe het dan,’ zegt Floor. ‘Dat vind ik nou sexy, een vriendje dat me met de auto komt halen. Dat heb je toch wel voor me over?’

Je moest eens weten wat ik allemaal voor je over heb, denkt Paco. Ik heb zelfs mijn vrienden voor je laten zitten.

‘Ik hoor het al,’ zegt Floor. ‘Je geeft niks om me. Je bekijkt het verder maar.’

‘Wacht nou even.’ Dit moet hij niet hebben. Zo meteen maakt ze het nog uit. ‘Ik heb het heus wel voor je over, daar gaat het niet om, maar...’

‘Nou, zeur dan niet, zoek een auto uit die showroom van je pa en karren. Tot zo, kus.’ En Floor verbreekt de verbinding.

Paco staat met de telefoon in zijn hand. Ze gaat er helemaal van uit dat-ie er aankomt. Hij gaat niet terugbellen om te zeggen dat hij het niet doet. Dan had hij maar geen verkering met zo’n wijze meid moeten nemen. Hij denkt aan zijn vrienden. Iedereen zou wel verkering met Floor willen, behalve Hafid, maar die is nou eenmaal blind van Susan uit Australië die hij nog nooit heeft gezien en alleen maar van internet kent... De meeste jongens uit zijn klas vallen op Floor. En hij heeft haar! Dan gaat hij het toch niet verpesten omdat hij zo braaf is? In zijn gedachten zit hij met Floor naast zich in de auto. Wat is er nou helemaal zo erg aan? Hij is heus niet de enige die stiekem de auto van zijn vader meepikt. Hij kan toch rijden? Wat kan hem nou gebeuren? Oké, hij kan aangehouden worden, maar die kans is wel heel klein. Hij moet wel een auto uitzoeken die niet te erg opvalt. Paco loopt langs de auto’s. Dat Dafje, dat is heel geschikt. Dat ziet er prachtig uit, je zou niet denken dat-ie al veertig jaar meegaat.

Paco haalt de sleutels uit de kast, doet de garagedeur open en stapt in de auto. Even krijgt hij een onbehaaglijk gevoel. Kan het wel wat hij gaat doen? Hij is nog nooit de weg op geweest. Maar als hij bedenkt dat Floor straks naast hem zit vallen al zijn twijfels weg. Hij zal haar eens wat laten zien! Ze vond het toch zo bijzonder dat de broer van Chantal een ritje met haar had gemaakt? Hij heeft iets veel beters te bieden dan die Ramon. Hij neemt haar mee naar zee.

2

Voor het eerst rijdt Paco echt op de weg, tussen de auto's. Het zweet staat in zijn handen. Maar als hij voelt dat hij de auto onder controle heeft wordt hij rustiger. Hij kijkt naar een auto voor hem die plotseling rechts afslaat. De chauffeur schept bijna een fietser. Wat een schoft! Hij krijgt zin om heel hard te toeteren, maar dat is wel het stomste wat hij kan doen en hij rijdt door. Hij moet een route uitzoeken waar de kans klein is dat hij een politieauto tegenkomt.

Hij gaat Floor niet vertellen waar ze heen gaan, dat moet een verrassing blijven. Het rijden went wel snel. Na een poosje voelt hij zich vrij en zit hij fluitend achter het stuur. Maar als hij in zijn achteruitkijkspiegel kijkt, is-ie op slag stil. Er rijdt een politieauto achter hem.

Rustig maar, zegt hij tegen zichzelf, niks van aantrekken. Zolang ze achter je rijden is er niks aan de hand. Maar zijn hart klopt in zijn keel. Als ze hem maar niet inhalen en een teken geven dat hij moet stoppen. Bij die gedachte beginnen zijn handen te trillen. Geen paniek, doorrijden. Hij mag niet in de war raken. Paco kijkt op de kilometerteller. Hij moet zorgen dat hij niet te hard gaat.

Shit, denkt hij als de politieauto zijn knipperlicht aandoet. Ze halen hem in. Daar ga je, Kager! Met een rood hoofd rijdt hij verder. Maar de politieauto geeft geen stopteken en rijdt door! Paco zucht opgelucht. Dat was wel weer even genoeg stress voor een hele week.

Hij slaat links af de straat van Floor in, draait zijn raampje

omlaag en legt zijn elleboog erop. Als dat er niet stoer uitziet... Voor het huis van Floor houdt hij stil. Floor staat voor het raam.

‘Stap maar in,’ zegt hij als ze de deur opendoet.

‘Wat is dat nou voor een maf ding?’ lacht Floor.

‘Een Daf uit negentienzestig,’ zegt Paco. ‘Maar hij rijdt geweldig!’

‘Dat is toch geen auto,’ zegt Floor. ‘Je denkt toch niet dat ik in zo’n ouwewijvenwagen ga zitten? Ik kom net uit de cabriolet van Ramons vader.’

‘Je wou toch dat ik je kwam halen?’ zegt Paco.

‘Ja, heel schattig, maar ik bedoelde wel met een auto en niet met een invalidenkarretje.’

‘Kom nou maar.’ Paco legt zijn hand op de stoel naast hem. ‘We gaan naar het strand.’

‘Met die koektrommel? Nee, hoor, dat doe ik niet. Ga jij maar lekker. Ik bel je vanavond nog wel.’

‘Luister nou,’ zegt Paco, maar Floor gooit de deur al dicht.

Paco rijdt weg. Hij kijkt in zijn achteruitkijkspiegel, maar ze zwaait hem niet eens uit! Zijn humeur zakt tot beneden het nulpunt. Zie je wel, hij snapt niks van meisjes. Hij had niet met die Daf moeten komen, maar met de Studebaker. Dat had pas indruk gemaakt. Misschien moet hij maar even langs Hafid gaan. Die vindt het vast wel gaaf.

Hij wacht voor het stoplicht. Zijn aandacht wordt getrokken door een man aan de overkant die vol belangstelling naar de Daf kijkt. Help, het is zijn vader! Paco wil wegduiken, maar zijn vader heeft hem al gezien. Paco doet net of hij hem niet opmerkt en trekt voorzichtig op. Wat zal zijn vader kwaad zijn als hij straks thuiskomt. En dat allemaal voor niks! Hij heeft geen zin meer om nog langs Hafid te gaan en rijdt regelrecht naar de garage. De auto staat nog niet binnen of zijn mobiel gaat. Paco ziet dat het zijn vader is en drukt

hem weg. Hij moet er nog even niet aan denken om hem te spreken.

Paco doet de garage op slot en stapt op zijn fiets. Hij kijkt naar de auto's op de weg. Heeft hij daar echt tussen gereden? Ineens dringt het tot hem door wat hij gedaan heeft. Hij begrijpt zichzelf niet. Hoe lang heeft hij al de sleutel van zijn vaders garage? Het is nog nooit in zijn hoofd opgekomen om een auto mee te pikken. Het ergste is nog dat zijn vader hem heeft betrapt. Hoe kan hij hem nog vertrouwen? Die gelooft natuurlijk nooit dat het de eerste keer is. Als hij wist dat zijn ouders alleen thuis waren ging hij wel naar hem toe, maar Pieter Groen zou komen, een collega van zijn moeder. Hij heeft toch al zo'n hekel aan die man. Hij hoort hem alweer slijmen. 'Goh, Marit, dat had ik niet van jouw zoon verwacht. Dat onbetrouwbare heeft hij niet van jou.' En dan die hondenogen waarmee hij zijn moeder aanspreekt. Hij versiert haar gewoon waar zijn vader bij zit. Hij heeft het er al eens met zijn vader over gehad. 'Dat je dat pikt.'

'Laat die man toch,' zei zijn vader. 'Je moeder gaat er niet op in, dat zie je toch.'

Het moest er nog bij komen dat zijn moeder erop inging.

Paco rijdt door het centrum. Als-ie langs Schuim komt, mindert hij vaart. Is dat niet Hafids fiets die daar staat? Paco moet Hafid vertellen wat hij heeft gedaan en hij zet zijn fiets neer. Als hij maar niet denkt dat hij hem ook een keer met de Daf komt ophalen. Hij weet dat Hafid de Daf een heel geinig auto'tje vindt, maar zoiets stoms doet hij nooit meer. Trouwens, hij zal de sleutel van de garage wel moeten inleveren. Lekker onhandig, dan kan hij nooit meer aan zijn bestelbus werken als zijn vader er niet is.

Paco stapt bij Schuim naar binnen. Wat zit Hafid er weer dromerig bij. 'Je hebt zeker net een mailtje van Susan gekregen,' zegt Paco.

‘De verkering is dik aan. Over vijf jaar komt ze een uurtje naar Nederland, maar dat is nog niet zeker, hoor. Het kan ook een kwartiertje zijn. Ik heb beloofd voor haar in te vallen, anders redt hij het niet.’ Lucas slaat een arm om Hafid heen. ‘Hè, darling?’

‘Hij probeert het altijd, hè,’ zucht Hafid. ‘Maar ik ben niet verliefd op je.’

Hafid kijkt op zijn horloge. ‘Je bent mooi op tijd voor jouw doen.’

Dat is ook zo. Paco was de afspraak helemaal vergeten. Ze zouden vanmiddag bij elkaar komen. Met hun groepje maken ze websites en nu kregen ze op school te horen dat Supertape een wedstrijd heeft uitgeschreven voor alle scholen in het land. Het is de bedoeling dat je een doe-het-zelf-site in elkaar zet over hoe een nieuw soort plakband werkt. Daar willen ze aan meedoen. Wat een geluk dat hij Hafids fiets zag staan. Na vorige week kan hij het echt niet maken om zijn vrienden weer te laten zitten. Yara en Sterre zijn er ook al niet, die moeten oppassen.

Hij brengt het gesprek maar gauw op een ander onderwerp. ‘Ik kwam nog bijna langs je huis met de Daf.’

‘Was je weer met je pa op autojacht?’

‘Nee, ik was niet met mijn vader, ik reed zelf in de Daf.’

‘Ja, hoor.’ Hafid moet lachen. ‘En je kon zeker geen parkeerplaats vinden anders was je wel even binnengekomen?’

‘Serieus,’ zegt Paco. ‘Ik heb de Daf gepikt en ben ermee naar Floor gereden.’

‘Welja, jullie wilden samen een weekendje weg met de auto.’ Lucas moet ook lachen.

‘Zoiets,’ zegt Paco, ‘maar ze vond het niks toen ik met de Daf voor haar deur stond.’

‘Wat heb je toch een fantasie, hè,’ zegt Hafid. ‘Hij maakt er weer meteen een verhaal van. Dat heb je zeker al in je dromen

voor je gezien. Wat zei Floor? Ben je helemaal gek geworden?’

‘Jullie geloven niet dat ik echt heb gereden, hè?’ zegt Paco.

‘Nee, en wees maar blij ook,’ zegt Hafid. ‘We weten dat je een beetje maf bent sinds je verkering hebt met Floor, maar ik beloof je als je zo maf wordt dat je zonder rijbewijs achter het stuur gaat zitten, dat ik dan de psychiater voor je bel.’

Het zit Paco niks lekker. Als zijn vrienden al zo reageren, hoe moet zijn vader zich dan wel niet voelen? Het is flauw om de hele middag weg te blijven. En zijn vader zich zeker al die tijd opfokken. Hij gaat nu meteen naar hem toe. Pieter Groen of geen Pieter Groen.

‘Ik moet nog even iets rechtzetten bij mijn pa. Ik kom straks wel terug.’ En Paco staat op en loopt het café uit.

Gelukkig, denkt Paco als hij de straat in fietst. De auto van Pieter staat er niet. Hij ziet er wel tegenop om zijn vader onder ogen te komen.

‘Uitgeschilderd?’ vraagt zijn moeder als hij de kamer binnen komt.

Het is duidelijk dat zijn vader niks heeft verteld.

‘Is papa er niet?’

‘Hij is boven. Je kunt hem maar beter met rust laten. Ik weet niet wat er met hem is, maar er kon geen woord af. Hij wilde zelfs geen espressootje. Nou, dan weet je het wel. Hij liep regelrecht naar boven en je wilt niet weten hoe. Stampend liep hij de trap op.’

Help, denkt Paco, maar ik zal toch naar hem toe moeten. En hij loopt naar boven. Op de overloop blijft hij staan. Doordat de deur op een kier staat, ziet hij zijn vader achter de computer zitten. Hij durft bijna niet naar binnen. Langzaam duwt hij de deur van zijn vaders kamer open. Zijn vader weet heus wel dat hij er staat. Waarom zegt hij nou niks?

‘Mag ik binnenkomen?’ vraagt Paco.

Zijn vader kijkt verbaasd op. ‘Dat je dat nog vraagt. Ik dacht dat jij alles zomaar deed. Hoe haal je het in je kop om de Daf mee te nemen? Heb je geen hersens? Je had wel iemand aan kunnen rijden. Wil je soms op je geweten hebben dat iemand in een rolstoel terecht komt door jouw schuld? Al had je alleen maar een botsing gemaakt. Wie moet daarvoor opdraaien? Ik, begrijp je dat wel?’

‘Het was stom,’ zegt Paco. ‘Ik had het nooit mogen doen.’

‘Hoe vaak is dit al gebeurd?’ Zijn vader schuift zijn stoel met een ruk naar achteren, staat op en loopt heen en weer.

‘Het was de eerste keer,’ zegt Paco.

‘Het is onverantwoordelijk wat je hebt gedaan. Heel onverantwoordelijk, besef je dat wel?’

Paco knikt. ‘Het spijt me.’

‘Het is belachelijk.’ Zijn vader tikt op zijn voorhoofd. ‘Waarom heb je zoiets idioots uitgehaald?’

‘Ik wou stoer doen voor Floor,’ zegt Paco. ‘Maar achteraf weet ik dat het ontzettend stom van me was.’

Zijn vader gaat zitten. Het ziet ernaar uit dat hij iets rustiger wordt. Even blijft het stil en dan kijkt hij Paco aan. ‘Het is ook mijn schuld. Ik heb je zelf auto leren rijden. Je weet dat je moeder er helemaal op tegen was. Misschien is het ook te verleidelijk. Ik moet eerlijk toegeven dat ik vroeger ook een keer opa’s auto heb meegepikt. Ik wilde ook stoer doen voor mijn vriendin. Heel stoer. Ze was woedend en heeft de verkering meteen uitgemaakt. Daarna heb ik het nooit meer gedaan. Opa zei altijd dat ik zonder rijbewijs nooit mocht rijden. Alleen als ik iemands leven ermee kon redden. Dat is gelukkig nooit nodig geweest. Je weet dat ik dat ook altijd tegen jou heb gezegd. We hadden een afspraak, Paco.’

‘Ik weet het.’ De teleurstelling in zijn vaders ogen vindt hij nog het ergste. Hij had veel liever dat zijn vader hem uitschold. Een klap in zijn gezicht zou zelfs makkelijker zijn.

‘Alsjeblieft.’ Paco legt de sleutel van de garage op zijn vaders bureau.

‘Wat moet ik hiermee?’

‘Ik dacht dat je die terug wilde,’ zegt Paco.

Zijn vader schudt zijn hoofd. ‘Ik wil je kunnen vertrouwen. Kan dat? Kan ik je vertrouwen?’

‘Ja,’ zegt Paco.

‘Dus je gaat nooit meer met een auto de weg op voordat je je rijbewijs hebt?’

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Alleen als ik iemands leven kan redden.’

Zijn vader steekt zijn hand uit.

‘Beloofd.’ Paco pakt zijn vaders hand. ‘Bedankt, pa.’ Wat heb ik toch een geluk met zo’n vader, denkt hij als hij wegloopt.

3

Terwijl Yara de straat uit fietst kijkt ze nog één keer om. Als haar moeder wist wat ze ging doen, zwaaide ze haar niet zo vrolijk uit. Ze denkt dat Yara met haar vrienden aan de website gaat werken. Maar in plaats van naar de kelder, is ze naar het station onderweg. Als het goed is komt Sterre daar ook naartoe en dan... Yara heeft zich er al twee weken op verheugd. Een tijdje geleden stond er een advertentie van de kunstacademie in de krant. Sterre vond absoluut dat ze er naartoe moest en bood aan met haar mee te gaan.

Yara wil het wel geheim houden. Ook voor de jongens. Ze is bang dat ze haar gaan plagen als ze wordt afgewezen. En ze wil ook niet dat haar moeder het hoort. Sterre begon meteen te zeuren toen ze dat zei. Dat het nou weleens tijd werd om haar moeder te vertellen dat ze geen makelaar wil worden. Yara liet haar maar praten. Sterre snapt het toch niet. Sterres moeder heeft nooit zo'n duidelijke mening over wat Sterre moet doen, maar Yara's moeder is zo'n beetje het tegenovergestelde. Yara heeft haar moeder al zo vaak laten merken wat ze echt wil, maar het dringt gewoon niet tot haar door. Haar moeder gaat er helemaal van uit dat Yara later bij haar in de makelaardij komt. Dat vertelt ze tegen iedereen.

Yara zet haar fiets bij het station en loopt de hal in. Sterre komt meteen naar haar toe.

‘Wat denk je? Kom ik Hafid tegen onderweg! Die weet niet beter dan dat we gaan oppassen. Hij moest ook die kant op en toen kon ik helemaal naar de andere kant van de stad fietsen.

Ik zat te stressen op mijn fiets! Gelukkig reed hij meteen door toen we er waren, anders had ik nog naar binnen moeten gaan ook. Bij de hoek sloeg hij links af en toen ben ik teruggedreden. Ik heb geracet...'

'Vond hij het niet vreemd dat we samen moesten oppassen?' vraagt Yara.

'Natuurlijk niet. Sebastiaan is zogenaamd een ADHD-kind en dat red ik niet in mijn eentje. Wel voor een paar uurtjes, maar niet voor een hele dag. Lucas stond erbij toen ik het gisteren vertelde en die zei dat zijn zus ook een oppasadres met een moeilijk kind had en dat ze dat ook niet alleen aankon.'

'Arme Sebastiaan,' zegt Yara. 'Het is juist zo'n schatje.'

'Kunnen we lachen,' zegt Sterre. 'Nu vragen ze natuurlijk elke keer wat Sebastiaan weer heeft uitgehaald.'

'Jij verzint het maar, hoor,' zegt Yara. 'Echt iets voor jou. Als Lucas het maar niet aan zijn vader vertelt. Die is toch maatschappelijk werker? Voor je het weet krijgen Rita en Mark de kinderbescherming op hun dak.'

'Dan zeg ik dat het jouw schuld is,' zegt Sterre. 'Van jou mogen ze niet weten waar we heen gaan. We hebben geluk met dat baantje, anders hadden we vandaag niet eens met de trein gekund. Ik heb de kaartjes al gekocht. Elf euro per stuk.'

'We hebben nu tenminste een kaartje,' lacht Yara. 'Weet je nog dat we naar dat paardenhotel gingen?'

'Hou op!' Sterre stapt lachend de trein in. 'Dat we dat hebben gedurfd. We waren pas negen.'

'Ik vergeet nooit meer dat de conducteur langskwam,' zegt Yara. 'Dat uitgestreken gezicht van jou. "Meneer, mijn moeder heeft ons kaartje. Ze zit daar ergens."'

'En hij geloofde het ook nog,' lacht Sterre.

'Toen was je al zo'n paardengek. Je moest en zou zien waar Bless was terechtgekomen. Die eigenaar van het hotel vond het

ook maar vreemd dat we dat hele eind hadden gereisd. Hij wilde onze ouders bellen, maar toen zei jij gauw dat we in de buurt logeerden, bij je oma. Jij kan ook wel heel goed liegen. Aan mij zien ze het altijd meteen.’

‘Jij kan weer andere dingen,’ zegt Sterre. ‘Jij kan mooi tekenen.’

Yara gaat zitten. Ineens beseft ze waar ze naartoe gaan. ‘Wel eng, hoor.’

Sterre staat op. ‘We kunnen nog uitstappen.’

‘Nee,’ roept Yara. ‘Ik wil hartstikke graag. Ik mag het toch wel eng vinden?’

Buiten klinkt een schelle fluit. De deuren gaan dicht en de trein begint te rijden.

‘Nu moeten we wel,’ zegt Sterre.

Yara knikt opgewonden.

Ze zitten al een tijdje in de trein als Sterres mobiel gaat. ‘Hafid,’ zegt ze.

‘Niet opnemen,’ zegt Yara. ‘Hij spreekt maar wat in op je voicemail, anders hoort hij dat we in de trein zitten.’

‘Dan belt hij toch naar jou. Wij hebben onze telefoons altijd aan en als jij ook niet opneemt krijgt hij juist argwaan.’

‘O, wacht, we staan bijna stil.’ En Sterre neemt op.

‘Hai!’

‘Ze zijn hartstikke lastig. Wat zeg je? Hoor je geen kinderen? Nee, grapjas, ik ben naar de gang gegaan, anders had je me niet eens kunnen verstaan.’

Yara wijst naar de volgende coupé waar een paar kinderen zitten te klieren. ‘Wil je onze schatjes horen?’ Sterre loopt in de richting van de kinderen. ‘Gezellig, hè?’ zegt ze. ‘Zo gaat het nou de hele tijd. Ik ben blij dat Yara er ook is. In mijn eentje had ik het nooit gered. Ik moet gauw ophangen, anders wordt Yara gek.’

Grinnikend komt ze de coupé weer in, ploft op de stoel neer en zakt onderuit. ‘Wat is onze Sebastiaan toch lastig.’

‘Ik word er overspannen van,’ lacht Yara. ‘Ah,’ zegt ze. ‘Die schat ligt nu lekker te slapen met zijn duimpje in zijn mond, dan vind ik hem altijd zo lief.’

‘We krijgen nog een berichtje als toetje.’ Sterre leest voor wat er staat: ‘We gaan morgen wel aan de website werken in plaats van vandaag. Het wordt niks zonder jullie.’

‘Nou moeten we zeker vereerd zijn. Ik kan morgen niet.’ Sterre stuurt een berichtje dat ze naar de manege moet. Ze krijgt meteen een reactie terug. “‘Als Yara alleen komt, is het ook goed.’” Het is van Paco,’ zegt Sterre.

Yara slaat haar ogen neer.

‘Denk je nog vaak aan hem?’ vraagt Sterre.

Veel te vaak, denkt Yara, maar dat zegt ze maar niet. Het is dat ze nu de kunstacademie aan haar hoofd heeft, want anders...

‘Ik snap nog steeds niet wat hij met Floor moet,’ zegt Sterre.

‘En jij maar zeggen dat hij verliefd op mij was.’ Yara wordt weer kwaad als ze eraan denkt.

‘Dat dacht ik echt!’ Sterre steekt twee vingers in de lucht.

‘Weet je nog dat je op het schoolfeest zei dat ik hem moest vertellen dat ik verliefd op hem was? Wat ben ik blij dat ik dat niet heb gedaan. Ik had hartstikke voor paal gestaan. Ineens begon hij Floor te zoenen.’

‘Iedereen was verbaasd,’ zegt Sterre. ‘Het was ook zo’n maffe actie van hem.’

‘Hoezo maf,’ zegt Yara. ‘Hij is smoorverliefd op Floor.’

‘Je moet hem maar weer gewoon als vriend proberen te zien,’ zegt Sterre.

Yara zucht. Alsof dat zo makkelijk is. Ze wil niks liever, maar het lukt niet. Ze is ook al zo lang verliefd op Paco, al vanaf de brugklas.

‘Toen hij jou ging helpen met je wiskunde dacht ik dat hij verkering aan je zou vragen. Dat dacht jij toch ook?’

‘Ik had me vergist.’ Yara valt Sterre in de rede. ‘Hij bedoelde er niks mee.’ Ze wil er niet meer aan denken hoe het ging. Ze leek wel een studee. Van de zenuwen stelde ze alleen maar vragen over wiskunde. De volgende dag schaamde ze zich dood, vooral toen ze merkte dat hij haar ontliep.

Sterre merkt dat Yara geïrriteerd is. ‘Als je straks die jongens van de kunstacademie ziet, ben je Paco zo vergeten, wedden?’

Yara kijkt naar buiten. Het volgende station moeten ze er al uit. Over twintig minuten loopt ze misschien al op de kunstacademie rond. Spannend! Ze moet ervan zuchten.

‘Wat een gaaf gebouw!’ zegt Sterre als ze voor de academie staan. Yara vindt het ook prachtig. Het is bijna helemaal van glas. Als ze de studenten in de hal ziet durft ze niet meer. ‘Misschien hoeven we helemaal niet naar binnen. Ik zie zo toch ook hoe het eruitziet?’

‘Je hebt nog helemaal niks gezien. Kom op, anders vraag ik aan een van die studenten of hij je naar binnen tilt en je als levend kunstwerk in de hal zet.’

‘Je laat het!’ Yara ziet Sterre het zo doen.

Als Yara eenmaal binnen is heeft ze niet eens meer de tijd om bang te zijn. Er is zoveel te zien. Studenten zijn aan het schilderen en beeldhouwen en sommigen zijn aan het zagen. Er is ook een meisje dat een stoel maakt van glas.

‘Moet je kijken.’ Yara wijst naar de muren vol kunstwerken. ‘Prachtig!’ Maar Sterre vindt ze maar vreemd. ‘Ik kan er niks in herkennen. Ah, ik zie het al, dat ding hangt op zijn kop?’

‘Laten ze het maar niet horen.’ Yara trekt haar weg.

‘Daar heb je videokunst, dat vind ik nou gaaf!’ Sterre wijst naar de eerste verdieping waar ze een film draaien. Als ze naar boven lopen tikt ze Yara aan. Er komt een meisje langs

dat er heel apart uitziet. ‘Zo ga jij er toch niet bij lopen, hè?’ fluistert ze.

Yara kijkt naar het filmpje. Ze vindt de beelden fantastisch. Jammer dat Hafid er niet bij is, die zou het ook geweldig vinden. Hafid is echt een filmfreak.

‘Zie je die boys daar?’ In het voorbijgaan steekt Sterre haar hoofd in de kantine. ‘Ik denk dat ik jou af en toe maar kom halen als je hier zit.’

‘Jij mag helemaal niet naar die jongens kijken,’ zegt Yara. ‘Je hebt verkering met Apollo. Ze zijn allemaal voor mij.’

‘Apollo was gisteren lief...’ Sterre begint meteen over haar lievelingspaard te praten. Yara heeft spijt van haar grapje.

Ze lopen het hele gebouw door. Yara vindt de afdeling fotografie ook heel boeiend. Er komt een leraar naar hen toe.

‘Komen jullie alleen even kijken, of willen jullie ook uitleg?’

‘Zij wil naar deze academie,’ zegt Sterre.

‘Het duurt nog wel even, hoor,’ zegt Yara. ‘Ik moet nog drie jaar.’

‘Als je echt wilt, kun je in het laatste jaar van je middelbare school ons voorbereidend jaar volgen, dan werk je hier elke zaterdag. Weet je al een beetje welke richting je uit wilt?’

‘Tekenen,’ zegt Yara. ‘Maar ik weet niet of ik wel goed genoeg ben.’

‘Heb je niks meegenomen?’ vraagt de man. ‘Dan kan ik er even naar kijken. Altijd interessant, jong talent.’

‘Nee.’ Yara was het wel van plan, maar ineens vond ze het eng en heeft ze haar werk toch maar thuisgelaten.

‘We hebben wel iets. Jij tekent toch altijd in onze agenda’s? Ik heb de mijne bij me.’ En Sterre haalt haar agenda al uit haar tas.

Yara wordt rood. ‘Die krabbeltjes stellen niks voor.’ Het liefst zou ze weghollen. Zo meteen lacht die man haar nog uit.

De leraar bladert de agenda vol aandacht door. ‘En dat noem jij krabbeltjes?’ Hij kijkt Yara aan. ‘Dat belooft wat. Ik zou wel meer van je willen zien.’

‘Echt?’ Yara kan het niet geloven.

‘Zeker, je hebt een mooie losse hand van tekenen. Ik zal je een brochure meegeven. Als je hier over twee jaar wilt komen, heb je intussen de tijd om een goeie map samen te stellen. Succes.’

Yara geeft de man een hand. Het liefst zou ze het door het gebouw schreeuwen. ‘Hij vindt dat ik het kan!’

Sterre is al net zo blij. Opgewonden hollen ze de trap af. Als ze buiten staan begint Yara te dansen. ‘Ik kan het! Hij zegt dat ik het kan!’ Dansend lopen ze verder.

‘Dat moeten we vieren!’ En Sterre trekt Yara de Bijenkorf in. ‘Hier hebben ze heerlijke brownies!’

‘Eerst gaan we ons opmaken.’ Yara pakt een tester en maakt haar lippen knalrood.

‘En?’

‘Prachtig,’ zegt Sterre. ‘Maar niet zo mooi als ik. Let op. Ik ben naar de kunstacademie geweest en weet nu hoe ik me mooi op kan schilderen.’ Ze maakt haar lippen zwart. Boven één oog doet ze blauwe oogschaduw en boven het andere groene.

‘Gaaf!’ Vandaag vindt Yara alles super.